

1. kapitola

SRPEN 2013
FLORENCIE, ITÁLIE

„Ten člověk je mrtvý.“ Nervozita, se kterou Gregor promluvil k princi florentskému, způsobila, že jeho ruský přízvuk byl ještě zřetelnější.

Princ právě znovu nabyl kontroly nad svým knížectvím a zamkl se společně se svým bývalým osobním asistentem stranou, pryč z dosahu slídivých očí a uší.

„Mrtvý?“ Princův stoický výraz zmizel.

„Ano, můj pane. Zřejmě se snažil chránit vašeho mazlíčka a její sestru a Maximilian ho zabil. Ten člověk přijel s tou sestrou z Ameriky.“

„Kde je tělo?“ Princ prudkým pohybem povytáhl meč z pochvy a zase ho tam vrátil.

„Má ho policie. Budou dělat pitvu.“ Gregor zaváhal.

Princ svého asistenta probodl pohledem. „A?“

„Lidská zpravodajská síť má obavy z policisty jménem Batelli. Ačkoliv není zapojen do vyšetřování vraždy, je si vědom zmizení vašeho mazlíčka a její sestry. Tvrdí, že mezi tím vším a loupeží v Uffizi existuje spojitost.“

Princ obnažil zuby. „Pitva nás vystaví odhalení. Pověř zpravodajskou síť, aby se co možná nejdříve zmocnila těla. Ať ho nechají u sebe, dokud jim nedám další instrukce.“

Princ bez ohlednutí došel ke dveřím své pracovny. Raven a její sestra budou zničené, až se dozvědí, že je Daniel mrtvý. Tedy jestli jsou ještě naživu.

Dotkl se kliky u dveří. „Svolej armádu a přikaz jim, aby postavili podél hranic stráž. Zvěsti o pokusu o převrat se rychle roznesou. Je možné, že některý z našich sousedů využije příležitosti, aby nás napadl. Musíme být připraveni.“

Gregor se uklonil. „Ano, můj pane.“

„Řekni také mým věrným, že pokladnice bude otevřena a čeká je odměna. Ty a Aoibhe dohlédnete na její rozdělení a tebe pověřuji, abys udržel její velkorysost v rozumných mezích.“

Princ položil ruku na jílec svého meče. „Vy dva jste poslední zbývající členové Koncilu. Jsem si jistý, že si uvědomuješ, že jí nemůžeš věřit. Zdá se, že se tajně spolčila s Ibarrou, který je stále naživu a toulá se někde po městě. Vyslal jsem pátrací oddíl, aby ho našel.“

„S Ibarrou?“ Gregor vytřeštil oči. „Ale toho jste popravil.“

„To ano.“ Princ nasadil pochmurný výraz. „Zdá se, že... vstal z mrtvých.“

Gregor párkrát zamrkal. „Je stejně silný jako Aoibhe, ne-li víc. Pátrací oddíl ho možná nedokáže přemoci.“

„To je důvod, proč se musíme mít na pozoru a proč tě pověřuji dohledem nad bezpečím města. Bedlivě sleduj Aoibhe a postarej se, aby byl Ibarra zničen. Já se budu ve své vile pokoušet zažehnat válku s Kurií.“

Gregor si začal nervózně pohrávat s rukama. „S prominutím, můj pane. Myslel jsem, že ty dvě lidské ženy, které jsou teď na cestě k nim, budou k jejich uklidnění stačit.“

Princův výraz zpřísněl. „Jen pokud dorazí nezraněné. Kvůli konfliktu s Machiavellim jsem včas nevyslal posly k našim sousedům. A jsou tu i další nebezpečí.“

Oba upíři si vyměnili pohled.

„Doufám, že dorazí v pořádku, můj pane.“

„Můžeme doufat, Gregore, ale během staletí jsem se naučil ne-svěřovat svůj osud naději. Dohlédni na armádu a buď opatrný. Jak Ibarra, tak Aoibhe se tě možná pokusí připravit o hlavu.“

Princ otevřel dveře, vešel do chodby a odhodlaně kráčel směrem k tajné podzemní chodbě.

Jakmile do ní vstoupil a zavřel za sebou skryté dveře, dal se do běhu.

Doufal, že není příliš pozdě.

2. kapitola

*W*illiam je mrtvý.

Ta myšlenka se v Ravenině mysli přehrávala pořád dokola jako nesnesitelný refrén.

Machiavelli převzal kontrolu nad Florencií a poslal Raven a její sestru Kurii jako mírový dar. Pravděpodobně už Williama popravil, aby svůj nástup na trůn dovršil.

Raven zavřela oči. Byla příliš vystresovaná, než aby plakala.

William svým posledním činem porušil slib. Přisahal, že zůstane spolu, ale pak nechal vojáky, aby ji odvedli. Dokonce ani netasil meč.

Je t'aime, vyslovil bezhlesně, když ji vojáci táhli pryč. Poslední pohled, poslední setkání očima a byla od něj odtržena.

A teď je mrtvý.

Upír, který ji nesl, klopýtl.

Raven mu visela přes rameno, tvář zabořenou do jeho zad. Popadla ho za košili, aby se udržela.

Plácl ji přes zadek. „Pusť mě, krávo. Strhneš nás oba!“

Přepadla ji prudká vlna vzteku. Sevřela ruku v pěst a praštila ho do ledvin.

A narazila do čehosi tvrdého a nepoddajného.

„Au!“ vyjekla a ochranně si chytila ruku. „Co to bylo?“

Voják se rozesmál. „Kevlar. Nosíme vesty.“

Raven znovu hrábla po košili, kterou měl přes vestu, a přitáhla si ji k sobě, až se mu vpředu na těle napjala. „Dotkni se mě ještě jednou a budeš se zodpovídat Kurii.“

Její slova stačila k tomu, aby se upír zastavil. V hrudi mu zadunělo zavrčení. „*Cos' to řekla?*“

„Slyšel jsi mě. Až se dostaneme do Říma, Kurie bude chtít vědět, jak se mnou bylo zacházeno. A já jim to povím.“

„Jsi jenom člověk,“ odplivl si. „Potřebuješ se naučit, kde je tvoje místo.“

„Tak jako ty. Kurie je vázaná přísahou, že tebe a tobě podobné bude likvidovat. Opravdu jim chceš dát další důvod, proč tě zabít?“

Voják se ani nepohnul. Vypadalo to, jako by se mu v hlavě otáčela kolečka a přemýšlela její slova.

„Začni myslet,“ pokračovala a pustila ho. „Udrž mě i mou sestru v bezpečí, a budeš odměněn.“

„Odměna od Kurie nemá žádnou hodnotu,“ zavrčel.

Než Raven stačila odpovědět, zaslechla přibližující se kroky.

„Ty tam,“ vyštěkl hluboký hlas. „Dej se do běhu.“

„Ano, veliteli.“ Voják vyrazil jako střela.

Raven si se zadostiučiněním všimla, že ji teď drží pevněji, ale opatrně. Její hrozba zafungovala.

Hlava ji bolela jako střep a z toho, jak hodiny a hodiny nadskakovala přes vojákovo rameno, se jí zvedal žaludek. Krajina byla pořád ještě zahalená ve tmě. Byla si celkem jistá, že se blíží úsvit, ale neměla ani ponětí, kolik je vlastně hodin. Hodinky nenesla a mobil měla schovaný v kapse. Nezdálo se, že by si toho ten voják všiml.

A stále měla na sobě onen zlatý náramek. Ten, co jí před pár měsíci daroval William. Byl znamením jejich spojení. Ale ani toho si voják nevšiml.

Zavolala na sestru a dostalo se jí příkazu, aby mlčela.

Dvakrát vojáka neposlechla, ale Cara neodpověděla. Musela být ještě v bezvědomí.

Za to, v jakém byla Cara stavu, nesla vinu Raven. Nedokázala Caru ochránit před otčímem, když byly ještě děti. Nedokázala ji ochránit, ani když na ně zaútočil upír ve Florencii. A teď byl Cařin snoubenec vážně zraněný a ony byly vydané na milost deseti upířím vojákům a jejich vůdci.

Žoldáci byli pověřeni dopravit ženy jejich starému příteli otci Kavanaughovi do Vatikánu. Byly darem a nabídkou míru nového prince florentského jeho nepříteli, Kurii.

William měl...

Raven si zakázala dál na to myslet.

Neměla čas upínat se k minulosti. Neměla čas truchlit nad jeho ztrátou ani ho proklínat za to, co udělal nebo neudělal. S vypětím všech sil ignorovala pocit staženého žaludku a soustředila se na přítomnost.

Potřebovala ochránit svou sestru. Musejí se do Říma dostat živé.

Zleva se ozval křik a Ravenin věznitel zvolnil. Vyšplhali na jakýsi příkrý, skalnatý kopec a ušli ještě okolo dvaceti kroků, než ji hrubě shodil na zem.

Poté voják ustoupil o pořádný krok vzad, s neskrývaným pohrdáním se na ni zadíval a odkráčel pryč.

Složil ji mezi stromy, které tvořily zdánlivou ochranu. Rozhlížela se ve tmě a dychtivě hledala svou sestru. Naštěstí Caru nechali nedaleko, ležela na zemi natažená přes kořeny stromu. Raven se k ní doplázila.

„Krátký odpočinek,“ ohlásil Stefan, vůdce skupiny. „Přes den se skryjeme v Umbrii. Princezna Simonetta je náš spojenec a princovi kurýři ji už měli o naší přítomnosti informovat.“

Raven poslouchala jen na půl ucha, protože se věnovala sestře. Cara měla vyrovnaný dech, ale oči stále zavřené.

Raven jí stiskla ruku. „Caro.“

Žádná odpověď.

Raven to zkoušela znovu a znovu. Cara se ani nepohnula.

Raven se pracně zvedla a ignorovala pronikavou bolest, která jí vystřelila od kotníku až k boku postižené nohy. Dokulhala ke Stefanovi, a aby ovládla bolest, kousala se zevnitř do tváře.

„Potřebuju, abys prohlédl mou sestru.“

Francouzský Kanaďan ji setřel opovržlivým pohledem. „Lidské bytosti neléčím.“

„Je v bezvědomí už hodiny. Možná je v kómatu.“

Stefan se k ní otočil zády a začal mluvit s největším z vojáků, který velel jednotce kolem nich.

„Mluvím s tebou.“ Raven přidala italsky na hlase a sotva držela vztek na uzdě.

„Já nekonverzuji s jídlem. A zvláště ne s potravou, která trpí hysterií,“ prohodil Stefan přes rameno a pokračoval dál v rozhovoru s vojákem.

„Hysterií?“ procedila Raven. „Ty mizogynský kreténe.“

Od vojáků se zvedla vlna vrčení a Raven sledovala, jak se k ní blíží ze všech stran.

Stefan významně přejel pohledem od žoldáků k Raven. „Říkalas něco?“

„Že jsi kretén. Vy všichni jste kreténi.“ Odkulhala stranou a postavila se mezi upíry a svou sestru. „Patříme Kurii. Ona možná umírá, a tobě je to jedno. Co si myslíš, že Kurie udělá, až se tam ukážeš s mrtvým tělem?“

Stefan se otočil a zadíval se na Caru.

Raven sledovala očima jeho pohled. „Maximilian ji napadl. Aoibhe jí dala trochu své krve, aby ji vyléčila. Ale pořád je v bezvědomí.“

„Lady Aoibhe?“ zasmál se jeden z vojáků. „Ta běhna by neobětovala ani kapku své krve, i kdyby měla zachránit vlastní matku.“

„Nakrmila ji,“ trvala na svém Raven. „Ne moc, ale dost na to, aby ji uzdravila.“

Přesunula pozornost zpět ke Stefanovi. „Musíš mou sestru vyšetřit. Hned.“

Stefan si odfrkl. „Ty tu nerozkazuješ. Tvůj pán je mrtev; ty jsi jen zástava směřovaná za mír. Mám v kapse dopis toho kněze.“

V zelených očích jí zaplálo. „Patříme Kurii. Jestli mé sestře nepomůžeš, zabijí tě.“

„Dej tomu jednu přes hlavu,“ máchl jeden ze žoldáků mečem. „Pak nebudeme muset poslouchat ty žvásty.“

„Dotkněte se mě, a jste mrtví,“ otočila se Raven kolem dokola a zpražila je všechny pohledem. „Co si myslíte, že Kurie udělá, jestli dorazíme zraněné? Zabijí vás. Všechny do jednoho. A já si zatančím nad vašimi těly.“

„Těžko budeš tančit se zmrzačenou nohou,“ vysmíval se jí voják a začal parodovat její kulhání.

„Dost.“ Kdosi se pohnul dopředu.

Všechno brblání a vrčení utichlo.

Byl o hlavu a ramena vyšší než ostatní, což znamenalo, že musel měřit hodně přes metr devadesát. Měl rozložitý hrudník a silné a mohutné ruce i nohy.

Zastavil se těsně před Raven a shlížel na ni dolů temnými bezednými očima.

„Úsvit se blíží.“ Jeho italština měla východoevropský přízvuk. „Stefane, podívej se na tu ženu. Pak musíme jít.“

„Nejsi v pozici, abys udílel rozkazy, Borku,“ překřížil si Stefan ruce na hrudi. „Princ Machiavelli svěřil velení mně.“

Borek pevněji sevřel jílec svého meče, ale nespouštěl oči z Raven. „Já velím jednotce. Mám rozkaz dopravit ty ženy Kurii v neporušeném stavu. Nekoleduj si o smrt.“

„To by ses neopovážil,“ vyštěkl Stefan a povolil ruce. „Jsem členem Koncilu.“

Borek pootočil hlavu a upřel na Stefana svůj přísný pohled.

„Fajn,“ zafuněl lékař. Pak se otočil na patě a došel ke Caře.

„Děkuju,“ odvážila se Raven s vděčností podívat na velitele.

Sklonil se k ní, ve tváři stále stejný výraz. „*Ty Kurii oddaná štětka*. Kdybych měl na vybranou, ty i tvá sestra už byste byly mrtvé.“

Raven o krok couvla, překvapená jeho náhlým projevem hněvu.

Rychle se ale vzpamatovala. „Chceme oba totéž, vojáku. Oba se chceme dostat do Říma, jak nejdřív to půjde.“

„Ty nemáš ponětí o tom, co chci,“ trhl bradou Cařiným směrem. „Vrať se k ní a připrav se k odchodu.“

Raven poslechla a Stefan právě dokončil prohlídku.

Postavil se a znechuceně si oprášil ruce. „Je v bezvědomí, ale je to spíš vedlejším účinkem té krve. Aoibhe je mocná upírka.“

„Probere se?“

„Ano.“ Stefan se ani neobtěžoval pohlédnout Raveniným směrem. „Neptej se mě kdy. Nevím, kolik krve dostala ani jaká měla zranění. Někteří lidé mají na upíří krev takovou reakci – jejich metabolismus vypne a hodiny prospí. Může se probudit kdykoliv.“

„Děkuju.“

Stefan zkrivil horní ret.

„Raději bys měla doufat, že vás Kurie opravdu chce.“ Ztišil hlas. „Napadá mě, co by se tobě a tvé sestře mohlo stát, kdyby změnili názor.“

Raven sevřela ruce v pěst.

Její nadávka zanikla ve zvonění oceli, jak vojáci tasili meče, čelem natočení do okolního prostoru. Několik upírů se rozmístilo kolem stromu, pod kterým ležela Cara.

„Co se děje?“ Raven tékala pohledem od vojáka k vojákovu a došlo jí, že všichni mají stejně napjaté tváře.

Něco se prodíralo podrostem, ze kterého se ozýval dusot. Pak zčistajasna na mýtinu vyrazila bestie a srazila jednoho z vojáků na zem.